

ското завоеваніе; то са опазило като официјаленъ языкъ при двороветъ на владѣтелитъ влашки, албанасскы, т. е. Албанскы (напр. Георгія Кастріота или Скендербея 1459 г.), но вече силно са измѣнило отъ чужды вліянія. Нѣкои памѣтници отъ 16 17-то столѣтія доказватъ, че народната рѣчь на онуй време почти никакъ вече не сѣ отличавала отъ сегашныя българскый языкъ....»

## ПЕРІОДЪ VII-ый.

### или

Періодъ слѣдъ-историческый и турскый, който обиграща времената на поробванъето на българскыя народъ отъ османскитъ турцы, като начнемъ отъ 1396 год. до наше време (1872).

### § 61. Византійската Имперія и Османскитъ Турцы, до Мохамеда II-ый, завоевательтъ на Константинополь, въ 1453 год.

Тукъ ный ще хвърлемъ на-бързъ единъ погледъ върху състояніето на византійцитъ и на другитъ народы, които почти въ едно време сѣ тѣхъ изгубватъ своята независимость и ставатъ поданны турскы; за туй и тѣхната исторія са слива вече съ исторіята на завоевателныя народъ <sup>(1)</sup>.

Слѣдъ софійскыя бой. Баязидъ Илджржмъ сѣ тѣкнѣлъ да удари на Видинъ, за да довърше и послѣднитъ силы на българското царство, което са ограничавало токо съ този градъ съ неговата околность; но единъ новъ съперникъ го извика на бор-

<sup>(1)</sup> Глед. Ввожданъе въ исторіята ни, стр. 36. и пакъ тука цѣль § 57.